

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **A. M.**, narozen „X“, státní příslušnost Afghánistán,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2019, č. j. KRPU-152691-55/ČJ-2019-040022-SV-CV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 21.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

11. 2019, č. j. KRPU-152691-55/ČJ-2019-040022-SV-CV, jímž byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 60 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 28. 8. 2019, č. j. KRPU-152691-23/ČJ-2019-040022-SV-CV.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že v případě prodloužení jeho zajištění za účelem správního vyhoštění bylo povinností žalované důkladně zvážit realizovatelnost vyhoštění především s ohledem na to, zda existuje předpoklad, že jej dožádaný stát (Afgánistán) přijme. Zdůraznil, že poté, co byl Afgánistán osloven s žádostí o jeho přijetí, byly příslušné policejní orgány informovány o tom, že Afgánistán nepodnikne žádné kroky k vystavení náhradního dokladu, dokud mu nebudou předloženy kopie identifikačních dokladů žalobce a jeho rodiny. Žalobce poznamenal, že spolupráci takového druhu odmítl a prohlásil, že se do Afgánistánu vracet nehodlá. V souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010-150, jehož závěry citoval, žalobce poukázal na to, že v jeho případě je situace taková, že pravděpodobně nebude možné uskutečnit účel omezení osobní svobody, tj. jeho vyhoštění do země původu. Žalovaná podnikla všechny potřebné kroky, přičemž afghánské velvyslanectví uvedlo, že bez předložení kopií dokladů žalobce a jeho příbuzných náhradní cestovní doklad nevydá, tedy že nebude naplněn zcela bazální předpoklad pro realizaci vyhoštění žalobce. Uvedl, že reakce žalované o změnu systémového postoje afghánského konzulátu je pochopitelná, ovšem neexistuje žádný konkrétní náznak, že by snad bylo možné předpokládat, že by v dohledné době mohlo dojít ke změně systémového postoje afghánské ambasády a bylo by možné očekávat, že dojde k vydání náhradního cestovního dokladu, a bude tak možné přikročit k realizaci vyhoštění žalobce. Připomněl obdobnou situaci iránského občana, kterou se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 4 Azs 242/2016-24, jehož závěry žalobce citoval.

Vyjádření žalované k žalobě

1. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že žalobce od počátku při ověřování totožnosti nijak nespolupracoval, dokonce se vydával za osobu mladistvou bez doprovodu, aby si zajistil lepší postavení a zacházení ze strany správních orgánů. Taktéž jeho tvrzení učiněné při výslechu dne 28. 8. 2019 ohledně jeho nynější uváděné identity je přinejmenším zavádějící, neboť žalobce sice uvedl své jméno a příjmení a rok narození, ale dle svých slov si již nepamatoval den a měsíc narození. Toto tvrzení žalobce je dle názoru žalované účelovým tvrzením, jelikož žalobce sám uvedl, že z Afgánistánu vycestoval na vlastní cestovní doklad, v němž je datum narození obsaženo. Podotkl, že ověřování totožnosti cizince, který nevlastní žádný doklad totožnosti, je procesem zdlouhavým i v zemích Evropské unie, natož ve třetích zemích mimo Evropu. Tento proces je o to složitější, jestliže osoba, u které probíhá ověřování totožnosti, z jakékoli pohnutky plně nespolupracuje v procesu ověřování její totožnosti. Ověření totožnosti osob afghánské státní příslušnosti se za plné spolupráce ověřované osoby pohybuje v rozmezí 40 až 60 dnů. Z důvodu nespolupráce žalobce při ověřování totožnosti je logické, že prvotní předpoklad realizace správního vyhoštění žalobce do 90 dnů nebylo možné naplnit. Dále uvedl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v případě prokázání toho, že žalobcem uváděné údaje o jeho totožnosti byly nepravdivé, mohlo by dojít k situaci, kdy by se zajištění prodloužilo až na 545 dnů.

2. Dle žalované byl požadavek afghánské ambasády o doložení kopií dokladů žalobce, který žádné nevlastní, a jeho rodiny nesmyslným a nereálným. Konstatoval, že obdobný problém se vyskytl i v případě jiných států dané oblasti (Irák, Irán, Pákistán), přičemž dané požadavky byly odstraněny a v případech cizinců bez dokladů jsou prováděny konzulární pohovory, při nichž dochází k ověření totožnosti cizince. Zdůraznila, že v případě žalobce nebyly beze zbytku vyčerpány veškeré možnosti a postupy při ověřování totožnosti, a je tudíž zcela reálný předpoklad pro vstřícnější postoj afghánské ambasády a uskutečnění konzulárního pohovoru k ověření totožnosti žalobce. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 242/2016-24 dle názoru žalované nedopadá plně na tento případ, neboť v nyní projednávaném případě došlo k prvotnímu odmítnutí vydání náhradního cestovního dokladu ze strany afghánské ambasády pro nedoložení kopií dokladů žalobce a jeho příbuzných, ale dosud nebyl uskutečněn konzulární pohovor mezi žalobcem a pracovníkem velvyslanectví jako alternativa požadovaných kopií dokladů. Oproti tomu v rozsudku Nejvyššího správního soudu posuzovaný případ vyžadoval ochotu návratu ze strany cizince, což u žalobce nebylo afghánskou ambasádou vyžadováno. Poznamenala, že telefonátem s pracovníkem Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie účastnícím se na procesu ověřování totožnosti žalobce ze dne 2. 1. 2020 bylo zjištěno, že probíhají jednání o uskutečnění konzulárního pohovoru mezi pracovníkem ambasády a žalobcem za účelem ověření totožnosti žalobce.

Posouzení věci soudem

3. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
4. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
5. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobce vycestoval z Turecka za pomoci převaděče na malé loďce do Řecka, následně šel pěšky do Bulharska. Z Bulharska jel s převaděčem do Srbska, kde zůstal 25 dnů. Následně vycestoval do Maďarska, kde byl zadržen policií a navrácen do Srbska. Potom nastoupil do kamionu, který mu ukázal převaděč. Poté, co kamion někde zastavil, vystoupil a pokračoval asi 40 km vlakem, z něhož dne 27. 8. 2019 vystoupil a byl kontrolován, přičemž nevěděl, v jakém městě a státě Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

se nacházel. Vypověděl, že policii lhal o svém věku a vydával se za mladistvého na radu převaděče, který mu řekl, že když se bude vydávat za mladistvého, dostane od policie nějaký dokument a pustí ho. Cílem jeho cesty byla Francie, protože tam má přátele. Afghánistán opustil z důvodu válečného stavu a také z toho důvodu, že ze všech stran je nebezpečí. V České republice ani v Evropské unii nemá žádné blízké osoby, jen bratrance ve Francii, a nemá tedy žádnou osobu, na kterou by se mohl obrátit s žádostí o poskytnutí ubytování či finanční výpomoci. Uvedl, že mu v Afghánistánu nic nehrozí, ani trest smrti, mučení nebo nelidské zacházení. V Afghánistánu má rodinu, se kterou bydlí; patří do kočovného kmene Kuchian, takže vlastní velbloudy a jiná hospodářská zvířata a stěhují se na místa, kde se mohou zvířata pást. Dne 28. 8. 2019 vydala žalovaná rozhodnutí ze dne 21. 11. 2019, č. j. KRPU-152691-55/ČJ-2019-040022-SV-CV, kterým byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zdejší soud rozsudkem ze dne 10. 10. 2019, č. j. 54 A 3/2019-35, zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, o které nebylo dosud Nejvyšším správním soudem rozhodnuto. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že žalovaná dne 29. 8. 2019 obdržela závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince, podle něhož vycestování žalobce do Afghánské islámské republiky je možné. Dne 10. 9. 2019 vydala žalovaná rozhodnutí, kterým žalobci uložila správní vyhoštění.

7. Podle sdělení Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 11. 2019 byla dne 10. 9. 2019 na Velvyslanectví Afghánské islámské republiky podána žádost o vystavení náhradního cestovního dokladu pro žalobce pro účely jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, přičemž dle odpovědi daného velvyslanectví ze dne 19. 9. 2019 nebudou podniknuty žádné kroky vedoucí k vystavení náhradního cestovního dokladu, jestliže Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie nedoloží kopii identifikační karty žalobce a kopie identifikačních karet rodičů nebo sourozenců. Ve sdělení Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie je dále obsaženo, že bylo osloveno Ministerstvo vnitra s prosbou o zavedení tzv. pravidelných pohovorů s dotčeným velvyslanectvím z důvodu upřesnění a posílení spolupráce mezi Policií České republiky, ředitelstvím služby cizinecké policie a velvyslanectvím v procesu ověřování totožnosti afghánských státních příslušníků, přičemž tento proces bude nastaven v nejbližším možném termínu.
8. Soud se zabýval jedinou žalobní námitkou žalobce spočívající v tom, že žalovaná nesprávně zvážila realizovatelnost jeho zajištění, protože nezohlednila nemožnost realizace vyhoštění pro absenci spolupráce afgánského velvyslanectví.
9. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je *policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
10. Podle odst. 3 téhož ustanovení, *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

11. Zdejší soud při posouzení věci vycházel ze závěrů, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010–150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, www.nssoud.cz, neboť tyto závěry jsou plně aplikovatelné na případ žalobce. V tomto usnesení rozšířený senát formuloval následující právní věty:

„I. Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.

II. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

12. V odůvodnění tohoto usnesení pak rozšířený senát v bodech 21 až 24 konstatoval, že „zajištění cizince znamená omezení, nebo dokonce, v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění, zbavení jeho osobní svobody; jedná se tedy o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Takový zásah může být přípustný jen za přísně vymezených podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem ČR. Podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je osobní svoboda zaručena. Podle čl. 8 odst. 2 věty první Listiny nesmí být nikdo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem: ...f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení osobní svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání (srov. též čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie). Všechny zmiňované právní dokumenty zdůrazňují zákaz svévolného zbavení či omezení osobní svobody. Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a k ní se vztahující judikatury Evropského soudu pro lidská práva může zajištění nebo jiné zbavení osobní svobody cizince (např. vydávací nebo vyhošťovací vazba) proběhnout jednak pouze v souladu s řízením stanoveným zákonem, přičemž tato právní úprava musí mít určitou kvalitu tak, aby jasně a předvídatelným způsobem vymezovala podmínky zajištění nebo jiného zbavení osobní svobody, a jednak toto zbavení osobní svobody musí sledovat Úmluvou vymezený účel, tedy zabránit nepovolenému vstupu cizince na území nebo realizovat jeho vyhoštění či vydání (viz např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 12. 1986 Bozano proti Francii, ze dne 25. 3. 1995 Quinn proti Francii, ze dne 25. 6. 1996 Amuur proti Francii, ze dne 5. 2. 2002 Čonka a další proti Belgii, ze dne 27. 11. 2003 Shamsa proti Polsku, ze dne 25. 1. 2005 Singh proti ČR, ze dne 27. 1. 2008 Rashed proti ČR, ze dne 12. 2. 2009 Nolan a ostatní proti Rusku, ze dne 19. 2. 2009 A. a ostatní proti Spojenému království ad.). Rovněž podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, a to za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případech, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje, přičemž lze k zajištění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přikročit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (čl. 15 odst. 4 návratové směrnice). Lze tedy dospět k závěru, že v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice.“

13. Rozšířený senát následně v bodě 27 a 31 uzavřel, že „správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné. [...] Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince. V opačném případě je však správní orgán povinen cizince neprodleně propustit na svobodu, neboť zásah do osobní svobody cizince by nemohl být považován za odůvodněný v situaci, kdy by bylo předem zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení osobní svobody nebude moci být naplněn.“
14. Z citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010–150 vyplývá, že i v řízení o (prodloužení doby) zajištění má žalovaná posuzovat, zda lze správní vyhoštění realizovat a zda nejsou dány překážky správního vyhoštění a zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. V opačném případě by zajištění nebylo možno prodloužit. Podmínkou takového posouzení na druhou stranu je, že překážky, jež by provedení správního vyhoštění bránily, byly v době rozhodování žalované známy, nebo vyšly v řízení o prodloužení doby zajištění najevo. V nynější věci však taková situace nenastala. Skutkové okolnosti případu, na základě nichž žalovaná rozhodla dne 28. 8. 2019 o původním zajištění (ve smyslu neexistence překážek realizace správního vyhoštění) zůstaly nezměněny až do doby vydání napadeného rozhodnutí a nevyvstala zde žádná dosud nezohledněná překážka bránící správnímu vyhoštění. Žalovaná bezprostředně po zajištění žalobce (podle rozhodnutí ze dne 28. 8. 2019) činila kroky potřebné k realizaci správního vyhoštění. Dne 29. 8. 2019 požádala Policii České republiky, ředitelství služby cizinecké policie o zjištění žalobcovy totožnosti a zkoumala trvání důvodů zajištění (viz úřední záznam ze dne 24. 10. 2019 a ze dne 10. 11. 2019).
15. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že je obecně známou skutečností, že součinnost se zeměmi třetího světa, mezi které Afghánistán patří, není pružná a rychlá, když se pohybuje v řádech několika týdnů (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 11. 2015, č. j. 10 A 197/2015-13, www.nssoud.cz). Rychlost vyřizování požadavku ze strany afghánských úřadů tedy nemohla žalovaná nikterak ovlivnit. Zdlouhavost při ověřování totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu ze strany Velvyslanectví Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Afghánistánu přitom zcela nevylučuje možnost, že správní vyhoštění je uskutečnitelné. O tom, že by žalobci mohl být vydán cestovní doklad, a mohlo by tak v době stanovené pro zajištění cizince dojít k jeho správnímu vyhoštění, svědčí vyjádření Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie, podle něhož by zavedení tzv. pravidelných pohovorů s dotčeným velvyslanectvím pro ověřování totožnosti afghánských státních příslušníků mělo být nastaveno v nejbližším možném termínu.

16. Soud je toho názoru, že ze správního spisu nelze shledat, že by v době, kdy o prodloužení doby zajištění žalovaná rozhodovala, jí byla známa skutečnost nasvědčující tomu, že účel, pro který byla osobní svoboda žalobce omezena (správní vyhoštění do Afghánistánu), nebude možno realizovat. Ani ze skutečnosti, že ověření totožnosti žalobce a následné obstarání cestovního dokladu ve spolupráci s Velvyslanectvím Afghánské islámské republiky probíhá pomaleji, nemohla žalovaná bez dalšího usuzovat na existenci důvodů, jež znemožňují žalobcovo vyhoštění. Chybějící cestovní doklad žalobce není důvodem znemožňujícím vycestování, a to ani za situace, že jeho obstarání je časově i věcně složité. Uvedená okolnost pouze zvyšuje časové nároky zajištění za účelem správního vyhoštění (obdobně rozsudek ze dne 30. 6. 2016, č. j. 8 Azs 156/2015–51, ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Azs 46/2016–24, nebo ze dne 21. 1. 2016, č. j. 2 Azs 300/2015–29, www.nssoud.cz). Nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], pro které byl žalobce zajištěn, bylo odůvodněno jeho vyjádřením, že se nehodlá vrátit do země původu, nýbrž pokračovat v cestě přes státy Evropské unie do Francie s úmyslem nevrátit se do země původu, a to aniž měl oprávnění se schengenským prostorem pohybovat a aniž by se na území České republiky nacházel legálně a s platným cestovním dokladem, s vízem, s dostatkem finančních prostředků či platným pobytovým oprávněním.
17. Soud proto shrnuje, že žalovaná v rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce konstatovala, že důvody zajištění i nadále trvají, důvod k jeho ukončení tudíž není dán. Zároveň bylo žalovanou uvedeno, z jakého důvodu nepovažuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců za dostačující a rovněž zdůvodnila délku doby, po kterou bylo zajištění žalobce prodlouženo, když shledala prodloužení doby zajištění žalobce nezbytným, a to vzhledem k probíhajícímu procesu opatrování jeho cestovního dokladu. Konkrétně byly popsány úkony směřující k tomuto vydání, kdy Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie se snaží zprostředkovat pohovory žalobce s afghánským konzulem za účelem ověření jeho totožnosti a vydání cestovního dokladu. Soud tak na základě shora uvedených skutečností dospěl k závěru, že námitka žalobce, že je zřejmá nemožnost realizace jeho správního vyhoštění pro absenci spolupráce Velvyslanectví Afghánské islámské republiky, není důvodná, neboť možnost vydání cestovního dokladu žalobci není za současného stavu ze strany daného velvyslanectví vyloučena.
18. Nepřípadným je odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 4 Azs 242/2016–24, www.nssoud.cz. Ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem Velvyslanectví Iránské islámské republiky podmínilo vydání náhradního cestovního dokladu souhlasem stěžovatele, který však stěžovatel odmítl dát, čímž vznikla překážka vyhoštění stěžovatele spočívající v tom, že domovský stát odmítá stěžovateli vydat náhradní doklady a převzít jej. V nyní posuzovaném případě je však situace odlišná, neboť zde není zřejmé, že by v době stanovené v § 125 odst. 1 větě první zákona o pobytu cizinců pro zajištění cizince nemohla být ve spolupráci s Velvyslanectvím Afghánské

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

islámské republiky ověřena totožnost žalobce a vydán mu cestovní doklad, a tudíž nelze usuzovat na to, že by realizace správního vyhoštění žalobce byla vyloučena.

19. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
21. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 3. 12. 2019, č. j. 54 A 8/2019-22, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 8. ledna 2020

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)